



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

III. An Individuum vagum sit Vniversale, vel saltem Individuum proprie dictum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

& Differentia individualis contrahens naturam Vniversalem ad Individuum, non debet esse Vniversalis, sed ab ea æquatè distincta, aliàs idem contraheret seipsum, & iretur in infinitum; ità Differentia contrahens individuum Logicum ad hoc Individuum Logicum, debet condistingui ab Individuo Logico; ac proinde non potest esse Individuum Logicum, sed hæceitas Metaphysica, ex qua & Individuo Logico constituitur hoc Individuum Logicum: quia hoc Individuum nihil aliud est, quàm hoc conceptum conceptu sive n. intentione formali individuante, per ly hoc intelligendo hæceitatem Metaphysicam, vel entitatem Physicam Individui Physici ut talis.

DCII. Instabis hæc & hæc singularitas Logica sunt ultimæ Differentiæ individui Logici; sed sicut, ab ultimis Differentiis Metaphysicis non potest abstrahi ratio communis univoca; ità nec ab ultimis Differentiis individui Logici; ergo, &c.

DCIII. Respondeo 1^o. retorquendo argumentum in Differentiam specificam atomam; rationale & rugibile v. g. sunt differentia ultimæ specificæ, ergo sicut ab ultimis Individuis non potest abstrahi ratio communis univoca; ità nec ab ultimis specificis: est enim lata disparitas, quod Differentia ultimæ specificæ, ità sit ultima, ut sit in ratione Differentiæ specificæ, communis, huic & huic Differentiæ specificæ; Differentia verò ultima individui Metaphysica, ità est ultima, ut non sit communis huic & huic Differentiæ ultimæ individui Metaphysicæ; undè sicut Differentia ultima specificæ est communis univoca multis; ità ab ultimis differentiis specificis potest abstrahi ratio communis univoca illis.

DCIV. Respondeo 2^o. concessa majore, negando minorem; est enim disparitas, quod differentia individui Metaphysicæ ita sint ultimæ, ut in ratione Differentiæ individui Metaphysicæ nõ convenient; & contra Differentiæ ultimæ Logiciæ, quia in hoc univocè convenient, quod sint Individuum Logicum, prædicabiles de uno solo, quod sint concepte 1^a. intentione formali individuante, &c. deinde non sunt rationes differendi, undè dicere possunt convenientiam, sed rationes prædicandi de uno solo, distinctæ solo numero sub prædicabili de uno solo definito in communi, tamquam sub specie.

DVBIVM III.

An Individuum vagum sit Vniversale, vel saltem Individuum propriè dictum.

RESOLUTIO I.

DCV. **D**ico 1^o. Individuum vagum, ut v. g. aliquis homo, quidam leo, &c. non est Vniversale; sive à mente Porphyrii, ad Vniversale requireris terminum simplicem, abstrahas, sive non.

DCVI. Probatur 1^o. quia, spectatà mente Porphyrii, a definitione Vniversalis excluduntur termini complexi & voces complexæ significatione,

qualis est Individuum vagum, ut patet, ergo, &c.

DCVII. Probatur 2^o. quia abstrahendo à mente Porphyrii, Individuum vagum v. g. aliquis homo, non est multa realiter, & unum sub conceptu confuso; ergo non est Vniversale; consequentia patet ex præmissis; probatur antecedens pro 1^a. parte, quia ly *aliquis homo* significat unum Individuum determinatum in se, & solum indeterminatum in cognitione, & non determinatè plura in se; nam si unus tantum homo, quem non cognoscam, fuerit locutus, & dicam, *unus tantum homo fuit locutus*, verum dicam; si verò plures homines fuissent locuti, falsum dicam, ergo, &c.

DCVIII. Probatur antecedens pro 2^a. parte: quia, qui apprehendit hoc complexum aliquis homo, non apprehendit multos homines instar unius, sed unum ex multis, quos inter se distinguit formaliter, utpotè tendens in particulam distinctivam vel, quæ mediare debet inter distincta & distincta, ergo, &c.

DCIX. Obijcies tamen 1^o. Individuum prædicatur de multis univocè, ergo est Vniversale; probatur antecedens, quia aliquis homo v. g. prædicatur univocè de Petro, & Paulo, ergo, &c.

DCX. Respondeo 1^o. negando antecedens; quia cum Individuum vagum significet unum hoc determinatum in se, licet indeterminatum in cognitione, non potest magis, quàm unum hoc, ut Petrus v. g. prædicari de multis univocè: & hæc responsio sufficit, si abstrahatur à mente Porphyrii, pro conditionibus dictis; si secus.

DCXI. Respondeo 2^o. non sufficere prædicari de multis univocè; alioqui animal rationale respectu Petri & Pauli esset Vniversale, cum tamen ex mente Porphyrii ab Vniversali excludatur per ly *unum*.

DCXII. Obijcies 2^o. totum quod obstat posset, quò minùs Individuum vagum sit Vniversale; est, quod significet unam Differentiam individualem confusè; sed hoc non obest, ergo, &c. Probatur minor, quia ly *homo*, ut est Vniversalis, significat confusè Differentias individuales Petri, Pauli, &c. ergo, &c.

DCXIII. Respondeo distinguendo majorem, totum quod obstat posset, &c. est, quod significet unam Differentiam individualement in se determinatè, & non plures, concedo majorem; id enim ipsum est, quod obstat: quod significet unam & simul etiam plures in se determinatè, prout significat ly *homo*, nego majorem, nam id non obstat, sed necessariò requiritur ad hoc, ut natura sit Vniversalis.

RESOLUTIO II.

DCXIV. **D**ico 2^o. Individuum vagum est propriè dictum Individuum Logicum: probatur, quia prædicatur de uno tantum univocè, licet æquivocè de multis, ut Petrus, prædicari possit, ergo, &c.

DCXV. Confirmatur, ideò Petrus est Individuum Logicum propriè dictum, quia prædicatur de uno tantum, licet æquivocè de multis prædicari possit, ergo & Individuum vagum.